

HGGunnink, gehouden te Opeinde, 25.12.2022

GALATEN 4:4-5 kerst

Votum + zegengroet

Gezang 13:1

NGB artikel 17 & 18

Psalm 118:1,2,3,4

Gebed

Psalm 118:5,6,7

Lezen Lukas 2:21-24; 39-40

Galaten 3:26 – 4:7

Psalm 118:8,9,10

Tekst **GALATEN 4:4-5**

Bediening van het Woord

Gezang 12:2,3,4,7,8

Gebed

Dienst van de offeranden

Gezang 13:2

Zegen

Gemeente van onze Heere, Jezus Christus,

Kerst maakt alles anders.

Dan denk ik aan die eerste Kerst, toen is dat begonnen.

En ik bedien u het Woord van God onder het thema:

‘Gods liefde duurt in eeuwigheid’, want ‘toen zond HIJ van Zijn hoge troon ... ZIJN Zoon!’

1) op ZIJN tijd

2) op ZIJN manier

3) voor ZIJN doel

1) God is eeuwig. En dan weten wij niet wat het is.

Eeuwig.

We proberen daarnaar te zoeken. En dan zeggen we: “altijd. Het heeft geen begin en heeft geen einde”.

Maar wat is dat? Want bij ons heeft alles een begin, bij ons heeft alles een eind.

En dan zeggen we: “laat maar, dat is voor God. Daar komen wij niet uit”.

God is eeuwig. Maar voor mensen schept Hij de tijd.

De eerste dag, de tweede dag, de derde dag, en zo verder.

En dat betekent dat álle tijd in de macht van God is.

God bestuurt de momenten. Dan kunt u denken aan de momenten in de Bijbel.

Maar u kunt ook denken aan de momenten in uw eigen leven.

God bestuurt de perioden. En op Zijn tijd doet Hij wat Hij in Zijn plan, -en dan zeg ik het weer-, van eeuwigheid heeft vastgelegd.
Zijn plan.

Iets van dat plan is al in het paradijs bekend gemaakt.

“Ik zál de satan niet de overwinning laten. Maar hij zal worden verslagen. Er komt een moment, en dan is het voor satan afgelopen!”

“Ik denk aan u”. Dat begint met Adam en Eva. En dat gaat verder met de mensheid.

“Ik denk aan u - in Mijn genade!” En dan tikt als het ware Gods tijd door.

Noach. Abraham. David. Jesaja. Jozef en Maria.

En op Gods moment, wij kunnen denken aan een klok die aftelt, en die dan bijna toe is aan 00.00.00.

Op Góds moment, ruim 4000 jaar na dat verloren paradijs, dan is de tijd, dan is Gods tijdperk vol.

‘Toen de volheid van de tijd gekomen was.’

Dat ene zinnetje, dat zegt alles over Hém.

Want, het klinkt u misschien wat vreemd in de oren, maar ik zeg het toch even zo: ‘niks gebeurt er’. ‘Niks gebeurt zomaar.’

Er is niks toevallig. En ook: niks overkomt Hém.

Jezus Christus.

En dus ook niet ons.

Hij wordt nergens door verrast. Op Zijn tijd vervult God Zijn belangrijkste belofte. In verband met Zijn reddingswerk.

En dan mogen wij dat meteen doortrekken, en dat vind ik ook heel belangrijk met kerst, altijd weer, niet stil blijven staan daar, hoe belangrijk ook.

Maar niet stil blijven staan daar, om zo te zeggen, in Bethlehem. Maar doortrekken: op Zijn tijd vervult God ook Zijn belofte wat betreft de voltooiing van alles.

Wat betreft het komen van Gods rijk.

Maakt u dat maar tot een gebedspunt, steeds, altijd weer.

Dat kan elke dag, maar in het bijzonder ook op Kerst, dat u dat aan elkaar verbindt.

Het komen van Christus. En het terugkomen van Christus.

Zover is het nog niet. Maar onderweg daar naar toe wil Hij u bemoedigen.

Wil Hij u troosten. “Mijn volk, geloof het: Mijn tijd is altijd de goede tijd!”

Wij vinden vaak dat wij lang moeten wachten.

En dat deden onze voorouders ook al, dat wachten. En het is nog steeds niet gekomen, die terugkomst van de Heere Jezus.

Ja, lang wachten. Dat hebben kinderen al. Dan denken ze aan hun verjaardag. “Hoe lang duurt dat nog? Duurt het nog zolang?”

Of vakantie. Da’s ook altijd van: “het duurt nog wel lang, voordat het vakantie is.”

“Ach, dat is maar een paar week.”

“Ja, maar een paar week is wel lang.”

Lang wachten voor die terugkomst?

Weet het, broeders en zusters, God vertraagt geen moment.

Op **Zijn** tijd.

Gebeuren de dingen naar uw idee soms te vroeg? Dat kan immers ook. Van, “waarom gebeurt nu al dit?”

En, “waarom ben ik nou al zo oud, dat het ook al niet meer wil, en ik voel me nog helemaal niet oud”.

Wacht even, ook in ons leven gaat het telkens om Góds tijd.

In Gods, -dan moet je daarbij zeggen, **onbegrijpelijke** liefde, want wie van ons kan er ook maar iets van begrijpen? geen mens!- maar in Gods onbegrijpelijke liefde zijn alle tijden, en ook onze tijden, helemaal perfect.

Daar moet je in het geloof “ja” op zeggen.

Want je kunt er, los van God, in geloof tegenaan botsen, en d'r niet mee uit de voeten willen. Dit vraagt om geloof.

Góds tijd.

Op Zijn tijd maakt God ook een eind aan het Oude Testament.

En dan, dan zet Hij, -dat is ook weer wat vreemd gezegd misschien-, maar dan zet Hij aan het begin van het Nieuwe Testament ‘de turbo aan’, want dan gaat het met vaart vooruit.

Hij stuurt Zijn Zoon naar deze wereld.

En als u doorleest in Lukas 2, dan weet u: Simeon krijgt doorzicht.

Anna krijgt uitzicht.

Maria en Jozef krijgen inzicht.

God, dat is Kerst, God Zélf komt.

Gód gaat het gevecht aan.

En dan staat de overwinning bij voorbaat vast.

Vanaf Kerst is er te juichen.

Te juichen voor God!

Wij zijn het niet. HIJ is het!

God stuurt God.

“Dit is de Zoon”, zo klinkt het, “dit is de Zoon in Wie Ik Mijn welbehagen heb.”

En wilt u Kerst **vieren**, met nadruk op het woord ‘vieren’, belijdt het dan **vol overtuiging**: onze redding -dan moet je ook belijden dat je redding nodig hebt; dat is dus belijden, dat je ellende groot is; jouw, mijn ellende groot-, belijden: onze redding, onze zaligheid, en ons eeuwig leven, dat is voor honderd procent het werk van Gód!

Wie roemt, -en Kerst wordt er immers veel gezongen, en dat zou je de rest van het jaar ook moeten doen-, wie roemt, laat die altijd maar weer in de HEERE roemen!

HIJ is het die mijn heil bewerkte! Ik loof de HEERE mijn leven lang!

2) Dan het tweede. **Gods liefde duurt in eeuwigheid, want toen zond Hij van Zijn hoge troon - Zijn Zoon, en dat deed Hij op ZIJN manier.**

De Zoon, en het wordt voor ons weer stamelen, en het wordt voor ons weer, alleen maar názeggen wat ons voor gezegd wordt in het Woord, zonder dat wij het begrijpen.

De Zoon: 'eeuwig, verheven, één van wezen met de Vader'.
Die Zoon is geboren uit een vrouw.

Ja, denkt u misschien, als het gaat om geboren worden, is dat nogal logisch. Want uit wie zou je anders geboren moeten zijn?

Ja, maar het bijzondere is, dat Hij Zijn eigen moeder, en ook Zijn eigen vader uitkoos. Hij wilde Zelf Kind van Maria zijn.

Als je het Evangelie van Kerst naleest, dan zie je dat op zo'n prachtige manier. De gelovige Maria, begenadigd door de Heere God.

Maar net zo goed de rechtvaardige gelovige Jozef, ook begenadigd door God.

Voor de Zoon is het beste alleen maar goed genoeg.

En Hij kiest Zelf Zijn ouders uit.

Ja, het blijven zondige mensen. Maar ze vertrouwden de HEERE.

En dan zijn wij er aan gewend, van kind af aan.

Maar blijf je er over verwonderen! Zijn Zoon, de Zoon van God, óók Mens!

Denk maar aan dat zinnetje, -catechisanten moeten zo'n zinnetje ook altijd leren-, "Hij bleef wat Hij was, en Hij werd wat Hij niet was."

Hij bleef God. Hij werd Mens.

Als Mens één van ons. En dan komt het heel dichtbij: Één van ons.

Niet: net als wij zijn. Nee, zó als wij zijn, mens.

En dat wil onder andere zeggen: Hij kent jou en u.

Van binnen en van buiten.

Hij begrijpt ons helemaal.

Hij weet wat er allemaal bij ons kan zijn. Aan moois, aan moeilijks.

Van binnen uit en van buiten af.

Wat is dat een zegen in verband met ons gebed, omdat we immers ook Hem mogen aanroepen.

En hoe vaak zijn er niet dingen in ons leven ... Hij weet het. Hij kent het.

Mens, als wij.

Maar ook God.

En die gemeenten daar in Galatië. Wat is het probleem daar?

Het probleem waarom Paulus op bepaalde punten ook werkelijk heel scherp en boos schrijft.

Het probleem is dat die Galaten als het ware bezig zijn terug te gaan in de tijd.

Dat ze weer in de richting willen gaan van de wetten en de regels en de besnijdenis uit het OUDE Testament.

Terwijl het ondertussen de tijd van het NIEUWE geworden is.

Die Galaten die moeten zich concentreren op **Christus**.

Want Gods klok tikt dóór.

Als je nog zo'n klok hebt met wijzers, die wijzers gaan steeds verder.

Er is nergens bij iemand van u een klok met wijzers die op een gegeven moment gaat teruglopen. Gesteld al, dat die klok dat doet, dan gooi je hem meteen in de container. Je hebt er niks meer aan.

Gods klok tikt door.

Hij. Écht God, en écht Mens.

Echt God - om door Zijn kracht de dood te kunnen overwinnen.

Echt Mens - om voor ons, mensen, te kunnen sterven.

Kerst, het is zo'n wonderlijke tijd.

Ik ken mensen die daar absoluut niet tegen kunnen, die er gedeprimeerd van raken. Het wringt aan alle kanten. Iedereen doet net, alsof het, ja zo mooi en zo prachtig is. Een beetje vrede op aarde. Lief zijn voor mekaar.

Maar dat is Kerst niet.

Kerst is oorlog. Openbaring 12.

Het Zaad van de vrouw, Zaad met een hoofdletter, Jezus Christus, wordt gestuurd om strijd te voeren tegen de satan. Het is dat gevecht met de satan.

En dat is voor óns. Dat is voor óns behoud.

En daarom onderwerpt de Zoon van God Zich, als Mens, aan de wet van God.

Kent u dat zinnetje? Dat Hij niets liever doet dan de wil van Zijn Vader in de hemel?

“Het is Mijn eten en drinken”, zegt Hij.

En Hij doet die wet op een volmáákte manier.

Voor ons, die dat niet doen.

Het was trouwens ook vernedering voor de Zoon om de vloek van de wet te ondervinden.

Wat is dat?

Dan kun je denken aan al die dingen: hoezo, Hij de Zoon, de Heilige, hoezo, HIJ besneden? Moest bij HEM dat bloed vloeien?

Is HIJ, zoals wij dat bij de doop zeggen, is Hij als elk verbondskind ‘aan het eeuwig oordeel onderworpen’?

Hoezo, -ook dat hebben we gelezen in Lukas-, hoezo voor HEM en voor Zijn moeder dat reinigingsoffer?

Is HIJ, als de Zoon van God, ook niet de reine Mens, Die geen zonde heeft? Die geen zondigheid kent?

Het lijkt te wringen. Maar het was voor óns.

HIJ werd tot zonde gemaakt.

Eén brok zonde. Alsof Hij niet de volmaakt Gehoorzame was, Die uit hartelijke liefde leefde. Liefde voor Zijn Vader. Tot in het uiterste aan toe.

Het is vernedering - van de voederbak, van de kribbe, tot aan het kruis, de vloekdood.

Dát moeten die Galaten zien: zó is Hij de perfecte Redder.

Zó is Hij de volmaakte Zaligmaker.

Verlossing van zonde en dood ís er door Hem.

En daarom niet terug, Galaten, naar vóórdat Hij met Zijn reddingswerk bezig ging en bezig gegaan is, en dat heeft afgerond.

Niet weer terug naar, -dat is dan het OUDE Testament-, naar die onvolmaakte gehoorzaamheid, waarmee je er niet komt.

Het is Zijn onderworpenheid aan Zijn Vader, die jullie het leven in vrijheid brengt.

En dat is het altijd lastig, want wij vinden dat soms wat vreemd zoals die Galaten denken en dachten. Dan loop je er tegenaan als je die brief leest van, 'ja, hoe zit dat nou?' Maar dit mag u daaruit vasthouden: dat er heel sterk benadrukt wordt, ónze redding hélemáál door HEM!

En dat betekent dat wij die woorden van de tollenaar: "o God, wees mij, zondaar, genadig", in het geloof ons eigen maken.

Om niet te vervallen in het Farizeïsme: "o, HEERE, kijk eens hoe goed ik het allemaal doe."

Onze redding, hélemáál door HEM.

'Niet het offer dat ik breng.'

Het is: Jezus Christus alleen. Het is: Jezus Christus helemaal.

Jezus Christus: alles.

Zijn Zoon, Gods Zoon, door God gestuurd. Gods rechterhand doet grote dingen. Echt Kerst vieren, broeders en zusters, dat is geloven de genade, de liefde, de trouw van God, in Jezus Christus, voor zondaren.

3) Tenslotte. **Gods liefde duurt in eeuwigheid, want toen zond Hij van Zijn hoge troon - Zijn Zoon, voor ZIJN doel.**

God wil dat Christus van onder de wet vandaan weg koopt, die Jood die in het Oude Testament al die wetten van Mozes geleerd heeft, en d'r elke dag tegenaan loopt, "en ik kán het niet".

Maar ook de man en de vrouw uit de vólken, die niet eens weten wat God wil, en die uit zichzelf helemaal het leven niet kunnen bereiken.

Én voor Jood, én voor iedereen die geen nakomeling van Abraham is, gaat de Zoon doen wat de Vader wil.

Hij koopt ze vrij. Vijanden van God naar hun aard.

Dat moet ze worden aangeleerd, want dat hebben ze niet eens door, hoe erg dat is. Mensen zonder leven, en zonder toekomst.

Hij koopt ze vrij. En geeft het leven met Zijn gehoorzaam leven en sterven.

Daardoor: 'Gods eigen kinderen nu'.

En dan veroordeelt de wet niet meer. Dan ben je vrij. Dan mag je leven zonder schuld. Maar ook zonder angst. En zelfs zonder druk.

Dan ben je, -hoe wonderlijk dat ook klinkt-, dan ben je terug in het paradijs.

Dan mag je, ín Christus, vertrouwelijk omgaan met God.

Nee, God is de Heilige. De Hoogverhevene. En wij zijn maar kleine schepseltjes. En nog zondig ook.

Dus de afstand, en de eerbied, en het ontzag voor God zal er altijd moeten zijn.

En toch vertrouwelijk omgaan. Als kind van God voor God leven. Met alle rechten die zonen en dochters hebben. Net als de Zoon die rechten heeft.

Opgenomen in het gezin van God. Aangenomen tot Gods kinderen.

Dat is Kerst.

Daarvoor is de Zoon Mens geworden.
Daarvoor onderwierp Hij Zich aan de wet.
Dat was niet voor Hemzelf. Het was allemaal voor ons.

En de gelovigen in Galatië, en de gelovigen hier in (provincie ...): niet terugkijken, maar verder. Verder vanuit die nieuwe rechtspositie, van kind.
Kind, dat recht heeft op de erfenis.
Want in Hem geloven, dat is gerechtvaardigd zijn. Dat is geheiligd worden. En onderweg zijn naar het regeren met Christus, over alle schepselen.

Door Zijn Zoon zijn gelovigen nu 'bloedverwanten' van Hem.
Want wat heeft het Hem Zijn bloed gekost.
Door Gods Zoon zijn wij Gods kinderen nu. Bij God thuis. Om bij Hem Thuis te komen.

Kerst maakt alles anders.
Kerst is: 'aanbid het, maar doorgrond het niet. Aanbid het dat zo de liefde van God geschiedt.'

AMEN